

„FELVÉTELT NYERT”

2002. április 16-án megrendülten vettük tudomásul, hogy férjem, három gyermekem édesapja meghalt.

Idősebb fiam az Eötvös Lóránt Tudomány Egyetem Vegyészkarának Gyógyszerkutató szakán diploma előtt állt. Lányom a Szolnoki Külkereskedelmi Főiskolára adta be jelentkezését, kisebb fiam az általános iskola 3. osztályába járt. Mit tesz ilyenkor egy anya? Teszi a dolgát, túri a fájdalmát, tartja a gyermekeiben a lelket, vigasztal és bizakodik, hogy majd lesz valahogy. „Túlélni, mert a gyerekeknek szükségük van rád.”

2003. Megvan az első diploma. Sírás és nevetés. Boldogság, öröm, és: „Ha ezt apád megérhette volna!”

2004. október lányom és leendő vejem bejelentik, hogy eljegyzik egymást. Megszerveztem, lebonyolítottam.

2004. november fiam és leendő menyem bejelentik, hogy eljegyzik egymást. Megszerveztem, lebonyolítottam.

2005. május 28. Fiam megnősült.

2006. január. Lányom és vejem júliusban házassággal akarják megerősíteni 10 éves kapcsolatukat.

2006. január vége. Bejelentettem gyerekeimnek, hogy ha már ketten maradunk öcsétekkel én beiratkozok egy főiskolára. Semmi tényleges elképzelés, csak az, hogy tanulni akarok. Felneveltem három gyereket, most már én következek. Lányom hozott egy felvételi tájékoztatót és elkezdtünk keresgetni. 1973-ban érettségiztem, közgazdasági szakközépiskolában. 51 éves fejjel feltettem a lécezt, azonban kérdések egész sora zúdult rám:

Szükségem van nekem erre? Igen

Fogékony még az agyam az új ismeretekre? Meg kell próbálni.

Fogom én ezt bírni? Munkahely és gyereknevelés? Az ember sok mindenre képes.

Felvesznek egyáltalán? Ki fog derülni.

Mi lesz, ha nem sikerül? Miért ne sikerülne?

És még sorolhatnám kérdéseimet, amelyekre magam adtam meg a válaszokat. Magamat kellett

meggyőzőnöm, hogy képes vagyok rá, habár semmi tétje nincs a sikernek, vagy következménye az eredménytelenségnek. Ez kellett ahhoz, hogy lazán, de határozottan döntsék. Megpróbálom.

Gyerekeim segítségével kitöltöttük a jelentkezési lapot és elküldtük az Egri és a Bajai Tanárképző Főiskola címére. Közben júliusban lányom férjhez ment, nem sokára pedig megérkezett az értesítés: Felvételt nyert az Eötvös József Főiskola Andragógia Szak Levelező Tagozatára.

Sikerült. Nem hittem el, hogy 32 év után középiskolai eredményeim alapján újra diák lehetek. Rokonaim, ismerőseim aggodalma ellenére határtalan boldogságot éreztem. Óriási lendülettel indultam Bajára az első konzultációra. A tájékoztatás után elvállaltam az osztálybizalmi feladatot. Minden előadáson megjelentem, szorgalmasan jegyzeteltem és szívtam magamba az új ismereteket.

Októberben munkahelyi főnökömmel közöltem, hogy főiskolás lettem, jelenlegi beosztásomhoz kapcsolódó tanulmányokat folytatok, tud-e nekem segíteni abban, hogy munkahelyem támogassa képzésemet? Megkaptam az 50 %-os költség-támogatást és az iskolába járáshoz, vizsgákra való felkészüléshez szükséges szabadnapokat.

Elérkezett az első vizsga időszak. Házi dolgozatok, vizsgákra való felkészülések. Nem mondhatom, hogy izgalom nélkül teltek napjaim. Ez azonban kellemes érzés volt. Igyekeztem maximálisan felkészülni, de egész addig, míg ki nem húztam a kérdést bennem volt a vizsgadrukk. Talán személyiségemnek köszönhető, de abban a pillanatban, ahogy megismerem a kérdést, teljes nyugalom száll meg, és csak a válaszra koncentrálok. Persze így is előfordul - minden felkészülés ellenére -, hogy leblokkolok, vagy összekeverem filozófusok nevét és ebből egy nevetséges dolgozat alakul ki. Itt szeretném elmesélni azt az esetet, amikor a filozófia tanárunk felajánlotta, hogy egy zárthelyi dolgozattal ki lehet váltani a szóbeli vizsgát. Bevállaltam. Megkaptuk a kérdést, mire a dolgozatot megírtam, már csak egyedül voltam a teremben, mindenki más

feladta. A tanár olvassa a dolgozatomat és mosolyog. Nekem kezemben a tollam és boldog vagyok, hogy tetszik neki, amit írtam. Erre nyújtja felém a kezét, én is nyújtom, és kezét fogtunk. Mire kiderült, csak a tollamat kérte, hogy beírja a jegyemet, én meg azt hittem, hogy gratulálni akar. Felajánlott egy közepes osztályzatot, mert az egyik kérdésben Kant XIX. Századi filozófust én Kopernikusz helyett máglyára küldtem. Összekevertem a neveket. A tanár is, én is neveltünk, és természetesen nem fogadtam el a megajánlott jegyet. Egy hét múlva jelesre szóbeliztem.

Mivel Újszilvás és Baja között 163 km a távolság, sem autóval, sem tömegközlekedéssel nem engedhetem meg azt a luxust, hogy minden nap utazzak. Ezért a vizsgákra úgy jelentkeztem fel, hogy egyszeri utazással minimum négy vizsgám meglegyen. Nem volt egyszerű a felkészülés. Filozófia, szociológia, pszichológia stb.

Január végén, az első vizsgaidőszakban náthás lettem, belázasodtam. Viszont a vizsgákat nem akartam elhalasztani. Hajnalban begyógyaszereztem magam, kilenc óraker bementem az első vizsgámra, ami jeles lett. Tíz óraker a második vizsga személyiség lélektan. Kihúztam a kérdést és leblokkolt az agyam. Rázott a hideg, majd előntött a víz. Megszűnt a gyógyszer hatása. Annyira el voltam foglalva magammal és a betegséggemmel, hogy egész másról beszéltem, mint ami a kérdés lett volna. A tanárnő ennek ellenére próbált segíteni, de látta, hogy nem sok esély van a sikeres vizsgára, ezért adott egy másik időpontot. Természetesen az indexembe bekerült az elégtelen. Semmiféle kudarcérzésem nem volt. Míg a társaim hitetlenkedve kérdezték, hogy valóban elégtelen? Én azt feleltem, hogy igen és örülök, hogy jöhetnek javítani. Miért örülsz? Mert, ha elégségest kapok, nem biztos, hogy törekedni fogok a javításra. Második vizsgám ebből a tantárgyból jelesre sikerült.

Az első félévet 4,3-as átlaggal teljesítettem, ezzel elértem, hogy átkerültem az államilag finanszírozott tanulók közé. Most már csak a szintet kellett tartanom, vagy jobban teljesítenem.

Bebizonyítottam magamnak, hogy képes vagyok új ismeretek elsajátítására. Ugyan akkor átélhettem azokat az érzéseket, amit egy sikeres vizsga, egy összetartó csapat, az egymásért való szurkolás, egymás segítése a felkészülésben adhat. Ezek az érzések adták a további lendületet, hogy végig kell menni a megkezdett úton.

Bár semmi kényszerítő körülményem nem volt, hogy 51 évesen elkezdjem a tanulást, csupán a felszabadult időmet akartam hasznosan eltölteni, a még kiskorú fiannak akartam példát mutatni, úgy gondolom, hogy megérte, jó döntést hoztam, mondhatnám életem legjobb döntése volt.

Persze az embernek mindig vannak ismerősei, akik csodálkozásukat fejezik ki:

Hogy mertél belevágni?

Vagy kicsit gúnyolódva: Melyik lesz a következő főiskola?

Szemrehányóan: Képes vagy a gyerekedet magára hagyni?

Ilyen és hasonló kérdésekkel és megjegyzésekkel szembe kellett nézmem.

Igen, bele mertem vágni, és soha ilyen jól nem éreztem magam a bőrömben.

Mire ezt a főiskolát elvégzem, rengeteg időm lesz, hogy eldöntsem, melyik lesz a következő.

A gyerekeket nem hagytam magára, nem zártam az éléskamrába, hanem gondoskodtam havonta kétszer két napra a felügyeletéről.

Az ember társas lény, és a környezetében van mindenféle gondolkodású ember. Ki csodálattal, ki irigykedve, ki kioktatva, de mondják a véleményüket, kritikáikat, holott senki nem kérdezi. Sokat formáltam a gondolkodásomat, mire eljutottam odáig, hogy erre nem kell figyelmem. Meghallgatom, néha meg is fontolom, ha okos tanácsot kapok, de legtöbbször a szememet célomon tartva haladok előre, úgy, hogy egyéb kötelességeim nem szenvedjenek csorbát.

Bár koromnál fogva, a diploma megszerzéséhez nem kötelező a nyelvvizsga, mégis beiratkoztam egy alapfokú angol nyelvtanfolyamra, mert azt is meg akartam tudni, képes vagyok-e még egy idegen nyelv elsajátítására is.

Meg kell jegyezmem, hogy én egy megváltozott munkaképességű embereket foglalkoztató cégnél vagyok vezető beosztásban. A munkám, hogy embereket irányítsak, a termelést felügyeljem. A munkám megköveteli, hogy a lehető legkevesebbet hiányozzak, ezért a nyelvtanfolyam látogatását csak a hétvégén tudtam megoldani. Viszont arra sem igen maradt időm, a háztartás és a gyermekem mellett, hogy tanuljam az angol nyelvtant és szavakat, ezért kazettákat hallgattam utazás közben (napi 100 km-t kellett utaznom a munkahelyemre). A szombat délelőtti nyelvtanórákat pedig kibővítettem a kedd, szerda és csütörtök délután leadott órák ismételt meghallgatásával. Következő év októberében sikeres alapfokú nyelvvizsgát tettem.

Elérkezett a második félév. Új tantárgyak, új ismeretek, új kihívások. Megint vizsgaidőszak. Újabb lázas felkészülés, izzanak a telefonvonalak, egymás utáni e-mail váltások, tételek egymás közötti felosztása, kidolgozása. És megint sikeresen vettem az akadályokat. Újabb félévet teljesítettem, ugyancsak 4,3-as átlaggal. Kezdem rutinos lenni a jegyzetelésben, a vizsgákra való felkészülésben. Ahogy haladtam előre, egyre inkább éreztem, hogy még több tudásra van szükségem, mert felismerem, hogy milyen keveset tudok. Lehet ezt mohóságnak nevezni?

Harmadik félévi vizsgák. Sikertől! Már csak jó és jeles osztályzatok. A gyerekeim pedálgépnak neveznek, és azt mondják nagyon büszkék rám. Én meg úgy érzem magam, mint kisiskolás korban, amikor a szüleim dicséretét és elismerését hallgattam. Nagyon felemelő érzés. Legalább olyan jó, mint amikor a gyerekeim vizsgái miatt szurkoltam, és együtt örültem velük az eredménynek. Én nagyon büszke vagyok a gyerekeimre, és boldog vagyok, hogy a fiatal éveimet az ő nevelésükre fordítottam, hisz nem maradtam le semmiről.

A családom támogatja tanulási törekvésemet, a munkahelyem szintén. A gyerekeim és a főnökeim az elsők között vannak, amikor egy-egy sikeres vizsga után felhívom őket, hogy megint gazdagabb lettem egy jelessel, megint újabb tapasztalatokat szereztem.

Az elmúlt két év nemcsak sikereket hozott, voltak nehézségek is. Főleg az anyagi helyzetemben kellett a jó problémamegoldó képességemet hasznosítani, hisz amikor egyedül maradtam, még mindhárom gyermekem tanult. Utána jöttek az eljegyzések, az esküvők. A cégem fél éven keresztül nem tudott fizetni. Volt állásom, dolgozhattam, viszont a fizetésre csak ígéretet kaptam. Tankolni és enni kellett. Eljárni Bajára és fizetni a számlákat. Nyakig ültem az adósságban. De a tanulási ked-

vem nem hagyott el, a vizsgáim mind sikerültek. Nem láttam más kiutat, minthogy plusz munkát keressek. Sokkal nehezebb volt, mint tanulni. Viszont, ahogy mondják: aki keres, az talál. Egy hónappal ezelőtt, egymás után három lehetőséget kaptam. Mindháromt elvállaltam, de mindhárom esetben kijelentettem, hogy az iskola az első, azt be kell fejeznem. Készítettem egy akciótervet és beosztottam, hogy melyik nap melyik munkával tudok foglalkozni. Mivel főállásban is kaptam egy új beosztást, közelebb kerültem a lakóhelyemhez, kötetlen időbeosztással, délutánonként és hétvégén mindhárom kötelezettségemnek eleget tudok tenni úgy, hogy még a fiamra is jut időm.

Szeptember 25-én megkezdem az ötödik félévet, és türelmetlenül várom.

Kemény időszak előtt állok, igazi kihívás lesz ez az év, de ha csak az elmúlt hat évre nézek vissza, elmondhatom, nem szoktam unatkozni, nincsenek eseménytelen napjaim.

Miért írtam le mindezt?

Egyszerű, hétköznapi ember vagyok, az életemben nincs semmi különleges, de szeretném átadni a tapasztalataimat azok számára, akik körülményeik miatt átképzésre, tanulásra kényszerülnek. Akik szorongással gondolnak arra, hogy beüljenek az iskolapadba. Akik inkább elutasítják a jobb munkát, csak ne kelljen tanulniuk. Akik időhiányra, pénzhiányra hivatkozva lemondanak a lehetőségről. (Sajnos munkám során sok ilyen emberrel találkoztam.)

De szeretnék segíteni azoknak is, akik felvállalják a tanulást. Átadni a tapasztalatokat, mint egy jó receptet, mert tanulni jó, tanulni érdemes és tanulni soha nem késő.

Az életem nyitva áll mindenki előtt, s ha azt gondolnák, hogy ez mese, azt tudom mondani:

Aki nem hiszi, járjon utána.